

DUMITRU SOLOMON

MAC

O ambiție egoistă și exclusivistă bântuie nu numai prin cercurile politice, obișnuite cu polarizări, coalizări, alianțe și rupturi care mai de care mai neașteptate. A ajuns și printre noi, cei care facem politică doar în fața televizorului ca să ne știe „patria cea mică” și, eventual, alte câteva patrii mici din apartamentele alăturate.

„Domnule, mă interpelează un prieten, te-am văzut stând de vorbă cu X. Frecvențați aceleași cercuri?” „Domnule, zic, teatrul e un loc public.” „Aveți păreri comune?” „Nu, domnule, fiecare are părerea lui.” „Ciudat! exclamă amicul, v-am mai văzut stând de vorbă și la un alt spectacol.” „Am mai stat, așa e.” „Dar nu-ți dai seama? X reprezintă vechiul.” „Și cine reprezintă noul?” „Oricum, nu e bine să fii văzut în preajma unui om care dorește să facă ordine în teatru, să conducă el totul, să aibă singurul cuvânt ...” „Știi bine că nici altădată nu s-a putut întâmpla, nici, mai ales, acum nu se poate întâmpla asta. Meseria e individuală. Părerile, la fel. Nu se pot emite judecăți colective.” „Dar pot fi influențate.” „Numai cei slabi se lasă influențați. Iar despre astfel de tipi nu merită să discutăm.” „Nu vezi că vor să fie în toate comitetele, comisiile și juriile?” „Dacă ai puterea asta, de ce nu încerci s-o faci și tu?” „Domnule, văd că ai răspuns la toate. Ce părere ai despre ideea că România are un președinte și că Oltenia, bunăoară, ar avea și ea un președinte?” „În general, ce părere să am? Eu sunt pentru a folosi termeni ca ăștia, precum președinte, rege, republică, monarhie câte o singură dată și cu folos. Dar ce te faci că în Republica România există un rege și un împărat? Asta e, suntem o insulă bizară...” „E un motiv să ne împăcăm cu toate aberațiile?” „Nu, e un motiv să nu socotim orice nu ne place o aberație și să ne vânam și să ne urim între noi...” „Dar nici nu-mi recomanzi, cred, o iubire și o armonie universală, în care să ne îmbrățișăm cu președintele, cu regele și cu ceilalți egali: Cioabă, Iulian și cine-o mai fi.” „Fiecare își stabilește ierarhiile lui.” „Noi suntem pe o plută și nu pe un crucișător: ierarhiile, după părerea mea, nu numai că nu-și au rostul, dar devin de-a dreptul comice. Imaginează-ți un șef pe robinetul cu apă rece și un șef pe robinetul cu apă caldă: zelul lor ar fi atât de personal și de firesc, că n-am avea niciodată o apă potrivită.” „Și te-ar amuza cumva să ai un șef, sau un președinte, sau, poftim, un împărat, pe mașina ta de scris?” „N-am avut și nu pot avea. Când mașina mea de scris voia sau nu voia ceva era fiindcă i se strica o chestie la mecanism – e nemțesc – și nu fiindcă zicea un șef sau altul...” „De ce nu treci net de partea tinerilor?” „Net n-am trecut nici de partea bătrânilor. Net nu pot fi când e vorba de mânuit nuanțe. Net nu pot fi decât dacă e cazul să mă apăr și să mă deosebesc de ticăloși. În rest, fiindcă-ți plac vorbele străine, nu pot fi decât honnête...” „Nu vezi un pericol al restaurației?” „Ce să restaurăm? Comunismul? Cu cine? Comuniștii care n-au pensii mari s-au privatizat și vor capitalism. Ceilalți nu știu ce vor, în afară de funcții confortabile. Cu ăștia sunt destul de net, dar în cazul ăsta net sună cam netărău. Nu iubesc nici trădarea, nici comunismul, nici pe comuniști, dar nici gherila urbană desfășurată în birouri și în foaierele teatrelor.” „Cu indivizii ăștia nu ne vom înțelege niciodată.” „Nu te-nțelegi cu rațele, că tu vorbești iar ele măcăiesc, dar cu oamenii, cu care te-ai înțelege întotdeauna când volați să vă deosebiți împreună de rațe, nu văd de ce nu te-ai înțelege. Folosim, de fapt, același limbaj. Cât privește ritmul, el poate fi reglat.” „E orgolios!” „Cine?” „X!” „Dar tu cum ești, dacă refuzi să accepți slăbiciunile altculva?” „Am și eu limitele mele.” „Știu. Dar exercițiul nostru de învingere a

propriului orgoliu este să împingem limitele astea cât mai departe de noi." „Prietene, n-am să te înțeleg niciodată. Ești concesiv și tolerant..." „Da, aici ai dreptate. Sunt."

Discuția a fost urmărită de la distanță de un alt amic. „Domnule, dar văd că ai multe puncte comune cu Y. Discutați de ore în șir..." „Dacă aveam multe puncte comune, nu discutam chiar atât de mult!" „Tipul e un ascuns, un ipocrit, un orgolios." „Domnule, asta e părerea dumatăle. Părerea mea va fi abia după ce voi cunoaște personal adevărul." „Și cum de poți sta de vorbă cu el?" „Nu e același cu care tu însuși stăteai de vorbă ore întregi?" „Ba da, dar după ce mi-am dat seama cu cine am de-a face... Un ahtiat de putere... Un veleitar..." „Înainte de a-i judeca pe oameni, să vedem dacă nu cumva au făcut ceva bun." „Ce lucruri bune poți aștepta de la un egoist?" „Nenumărate. Un egoist vrea mai întâi să arate că e mai bun, mai capabil, mai eficace decât ceilalți." „Ești un tip intratabil. Orice ți se spune, găsești explicații." „Cel puțin le caut." „Am înțeles, încerci să treci de partea lor..." „Aș! Nu trec de partea nimănu. Te înșeli. Singura mea încercare e de a deosebi limbajul oamenilor, cu și fără orgolii, de limbajul rațelor. Crezi că am șanse?"

Tipul mă abandonează cu dispreț. Ca și celălalt. Știam că asta mi-e soarta. Dar, ce să fac? Mă obsedează chestia aia stupidă cu măcăitul... ■

